

[Alfred Jensen.]

og han henviste her til den store ledighed i de ufaglærtes rækker. Jeg kender godt begrebet: de ufaglærtes rækker, men man skal se i øjnene, at de 240 000 arbejdsmænd, der går ind under begrebet ufaglærte, består ikke af 240 000 ufaglærte mennesker. Tusinder og atter tusinder af dem, som er medlem af arbejdsmandsforbundet, har lært et fag, men er på grund af krisetidernes ugunst, eller hvad ved jeg, slået ud af deres fag og så havnet i arbejdsmændenes rækker. Det betyder ikke, at de ikke har nogen uddannelse, men betyder blot, at faget ikke har været i stand til at udnytte deres evner og deres arbejdskraft, og det problem bør også tages i betragtning. Beskæftigelse er ikke alene et spørgsmål om at få uddannelse, men også om at der skabes visse muligheder for såvel faglærte som ufaglærte.

Min gruppe er altså ikke begejstret for det, der foreslås her. Vi mener, at man bør gå andre veje og absolut ikke udvide kontraktområdet, selvom vi erkender, at der i den argumentation, der føres frem, er noget der taler for en regulering af forholdene.

Angående lønningerne er det ideelle efter min mening, at man i § 4 rent ud fastslår, at lærlingelønningerne fastsættes ved overenskomst mellem de modstående organisationer indenfor faget. Jeg ser meget vel, at sammenkædning og sammenklumpning kan betyde en vis fare, men jeg tror, det ville være heldigt, hvis det blev fastslået, at overenskomster skulle oprettes, og jeg ser ikke nogen ulykke i, at det er fagenes udøvere, der netop kommer til at være medbestemmende om, hvorledes lønforholdene skal være. Jeg ser ikke rettere, end at det netop er dem, der har de bedste forudsætninger for under hensyntagen til uddannelsen og arbejdet i det hele taget at fastsætte, hvad der skal være gældende.

Endelig vil jeg gerne sige om feriebestemmelserne i det socialdemokratiske forslag, at det forekommer mig at være forkert, at man fastsætter i en paragraf i en lov om lærlingeforhold, at ferien dels skal være sommerferie, dels vinterferie. Jeg betragter den ordning, der er truffet mellem arbejdsgivere og arbejdere ved den sidst afsluttede overenskomst som en slags overgangsordning til en bedre og mere rimelig løsning, nemlig til en ordning med 3 ugers sommerferie. Selvom dette ikke var tilfældet, ville det forekomme mig mest rimeligt, at man gav lærlinge 3 ugers sommerferie. Jeg har tidligere talt for, at

man burde give lærlinge en længere ferie, end voksne arbejdere i almindelighed har, og jeg ser ikke rettere, end at den formulering, der findes i det socialdemokratiske forslag, netop tager sigte på, at man kan give længere ferie til lærlingene. Hvis man endelig ikke kan bruge den formulering, mit parti har ridset ned på papiret, skulle man i stedet for fastslå, at de 3 ugers ferie skal være sommerferie og ikke 2 ugers sommerferie og 1 uges vinterferie.

Jeg finder ikke anledning til at knytte yderligere bemærkninger til, hvad der er fremført. Adskillige ting kunne give anledning til kommentarer, men dem skal jeg lade ligge og iøvrigt takke for den tilslutning, som tanken om en revision af lærlingeloven har fået, og udtrykke håbet om, at der vil være et flertal for, at vi allerede i denne samling løser dagskole-, arbejdstids- og ferispørgsmålene i overensstemmelse med de linier, der er trukket op i de to foreliggende lovforslag.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg har med stor interesse lyttet til de forskellige synspunkter, som er kommet frem om hele dette emne, men da jeg forstod, man ønskede sagen henvist til et udvalg og grundigt behandlet der, skal jeg afstå fra videre bemærkninger, idet jeg tilsiger ministeriets bistand på alle områder.

Per Hækkerup: Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de forskellige partier for den hele eller delvise tilslutning til det foreliggende lovforslag, de har givet på deres partiers vegne, og for deres tilsagn om en velvillig udvalgsbehandling.

Det ærede medlem hr. Kryger er vel i og for sig den, jeg har mindst grund til at takke. I det ærede medlems almindelige bemærkninger var der en vurdering af hele den samfundsmæssige udvikling og ungdommens stilling i dag, som jeg i hvert fald har været overordentlig ked af at høre det ærede medlem fremsætte. Det mindede om svundne tiders evige reaktionære klagesang over ungdommen. Det ærede medlem sagde, at vi kan ikke gå ind i en lovgivning som denne; det kan ikke være meningen, at ungdommen skal pakkes i vat og bæres frem af samfundet, af det offentlige. Jeg tror, det ærede medlem vil finde, at hele ungdommen er enig i det synspunkt, og jeg tror også, det ærede medlem vil finde, at de lovforslag, der her er fremsat, ingenlunde tilsigter at pakke ungdommen i vat eller at lade det offentlige bære den frem. Det, der